

FARK EDİLEN VE EDİLMİYEN DUVARLAR

Rabia Gülcan Kardaş

Günümüz gençlerinin biraz şımarık, sorumluluktan uzak yetiştiği konusunda dert yanan çok. Gençlerden şikâyet çok eski bir tutum aslında. Her dönem için bir şikâyet mevzuu var. Günümüzde ise sadece moda, marka ilgisi ile gününü gün etmek mottosunda olan gençlerin, diğer insanların ve hatta kendilerinin gerçek sorunlarını göremediği konuşuluyor.

Melisa anaokulundan beri İngilizce, Almanca konuşulan özel okullara gitmiş, Amerika'ya yapacağı üniversite başvurusunda iyi görüneceği için, gönüllü bir çalışmaya katılmak isteyen, ailenin tek çocuğudur. Fakat –belki de her ergen gibi- ailesi ile arası çok iyi sayılmayacak, üçlü grubu içinde baskın arkadaşı ne derse onu yapan, “erkekler, alışveriş, sınavlar, yine erkekler” dışında bir şey konuşmayan fakat kendi sesini duyurmak da isteyen bir kızdır. Neticede Almanya'nın, telefon bile çekmeyen bir köyünde, eski bir duvarın yıkılıp yeniden inşa edilmesi görevindeki gençlerden biri olur. Dünyanın farklı ülkelerinden gelen gençler ile üç hafta boyunca aynı odada, uyku tulumunda uyur; birlikte işçi/amele gibi çalışır, yemek pişirir, arkadaşlıklar kurar. Kampta gördükleri sayesinde o “şımarık” arkadaş grubu döngüsünden kurtulur ve daha “kendi” olur.

Diğer iki arkadaşı yaz tatilini Amerika'da geçirmektedir, Melisa'nın da önceden hayalini kurduğu gibi. Gönderdikleri bir mesajda “Şimdi Hollywood'da biftek yiyoruz. AVM'leri görmelisin! Satın alınacak deli şeyler var” yazarlar. Hâlbuki Melisa “arkadaşlık, paylaşma, yeni tecrübeler, yaratıcılık, macera” gibi şeyler yaşıyordu, parayla ölçülemeyecek şeyler. Kitabın ilk bölümü “İstanbul” başlığı ile kahramanımızın ailesini, arkadaşlarını, duvara gidiş sürecini anlatıyor bize. Diğer üç bölüm Melisa'nın olgunlaşma sürecini de ifade eder başlıklara sahip. “Eski Taşları Sökmek Gerek”, “Uymayan Taşları Yontmak Gerek”, “Taşlar Yerine Oturuyor”.

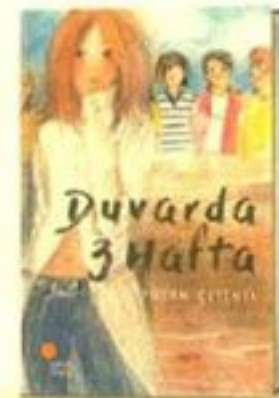
Melisa'nın olgunlaşma sürecini okumak yaz mevsiminde, herhangi bir genç için keyifli ve öğretici olabilirdi ve oluyordur da bazıları için muhtemelen. Fakat Melisa'nın (yazarın mı demeli) yıkıp ördüğü duvarla yeniden inşa ettiği iç dünyasının bir bölümüne rağmen, koca bir duvarla daha çevrili olduğunu görüyoruz kurgu boyunca. Fakat görünen o ki, o duvarı yıkmak şöyle dursun, daha da yüksek ve

sağlam yapmak için uğraşıyor. Melisa kendi varındaki insanlara ne kadar da yabancı bir genç kız!

Yazar, ayrımı daha havalimanındaki kuyrukta belli eder okuyucu için. İki sıra vardır. Şortlu, sandaletli, pusette bile kitap karıştıran bebeklerin, sırt çantalı adamların, sarışın kadınların olduğu sıra ile poşetli, ağlayan çocukları olan aileli, bağırarak konuşan teyzeli kuyruk! Melisa “mini şortu, askılı tişörtü ve sandaleti” ile kendini ilk sıraya uygun görse de, “DİĞER ÜLKELER” kontenjanından mecburen ikinci sıraya geçer. Bu yabancılik aileden başlıyor. Mesela babası yurt dışına gönderdiğini kızına “Türklerden uzak dur” diye nasihat eder. Sebep, onlar “bizler gibi değil.” Almanya'daki Türklerin nasıl olduğunu birkaç satır üstte okuyoruz zaten, “başları eşarplı, uzun pardösülü”. Bu yüzden, Almanya'da tanınmak için ismini Jale'den Jade'ye değiştiren bir Türk kızı ne kadar da haklıdır!

Melisa gibi gençler (ve onları yazanlar) için Anadolu köylerinde kamplar düzenlense ne hoş olurdu diye düşündüm bir ara. Çöplerinin bile kıymetini bildikleri için gelişmiş Avrupa gibi, çöplerini değerlendiren, misafirperver Anadolu insanı ile aralarındaki duvarı yıkabilirler mi bu şekilde? Üniversite başvurularında işe yarar mı bilmem ama insanlık adına, sorumluluk almak, macera, insan tanımak, işe yaramak, hayatı solumak adına iyi olabilirdi. Tabii köylerde başörtülü Türk çok, baştan kaybediyor.

“Kitap akvaryumdan çıkıp, okyanusu görmek isteyenlere” ithaf edilmiş. Görünen o ki tek akvaryum yok. Bir akvaryumdan çıkan, bazen kendini okyanusta sansa da, sadece daha büyük bir akvaryumda olabiliyor. ■

Duvarda 3 Hafta
Fusun Çetinel
Gümüşgü Kitaplığı